

Sygn. akt II AKa 439/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jerzy Leder

Sędziowie: SA – Ewa Plawgo

SA – Hanna Wnękowska (spr.)

Protokolant: – sekr. sąd. Piotr Grodecki

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2016 r.

sprawy z wniosku E. N.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu wykonywania tymczasowego aresztowania ekstradycyjnego

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 października 2016 r.

sygn. akt XII Ko 64/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca E. N. złożył w Sądzie Okręgowym w Warszawie wniosek o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę wynikłe z niesłusznego stosowania wobec niego aresztu ekstradycyjnego oraz za łamiące prawa człowieka, z uwagi na stosowanie aresztu ekstradycyjnego, warunki izolacyjne podczas wykonywania kary pozbawienia wolności od 21 marca 2014 roku.

Wyrokiem z dnia 10 października 2016 roku sygn. XII Ko 64/15 Sąd Okręgowy w Warszawie wniosek oddalił w całości.

Od wyroku tego apelację wniósł pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na jego treść, tj.:

a) przepisu art. 552a § 1 k.p.k. w zw. z art. 5 ust. 1 i 5 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności polegającą na nieprawidłowym przyjęciu, iż sposób umorzenia postępowania ekstradycyjnego prowadzonego w stosunku do E. N. jest tego rodzaju, że brak jest możliwości uwzględnienia żądań wnioskodawcy, co w efekcie skutkowało niezasadnym oddaleniem wniosku E. N. o zasądzenie odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wynikłych z wykonywania w stosunku do Jego osoby tymczasowego

aresztowania ekstradycyjnego w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt VIII Kop 250/09, podczas gdy wnioskodawca spełnia wszelkie przesłanki konieczne, a to wskazane w powołanych przepisach, do uwzględnienia jego roszczeń;

b) przepisu art. 7 k.p.k. i wyrażonej w nim zasady swobodnej oceny dowodów, polegającą na popadnięciu przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dowolność ocen w zakresie oceny zeznań wnioskodawcy E. N. oraz zeznań świadka S. S., w zakresie ustalenia okoliczności, jakie stanowiły podstawę do stwierdzenia zasadności oraz wysokości wnioskowanego odszkodowania i zadośćuczynienia, a w szczególności potraktowanie jako niewiarogodne depozycji wskazanych osób w zakresie braku możliwości podjęcia przez wnioskodawcę działań zmierzających do przedłużenia jego pobytu w S.;

c) przepisu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie oparcia przedmiotowego orzeczenia na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie, w szczególności w zakresie przedłożonej przez wnioskodawcę dokumentacji dotyczącej jego stanu zdrowia psychicznego oraz utraconych możliwości zarobkowania, a także pominięcie, bądź zmarginalizowanie okoliczności, które były podnoszone przez wnioskodawcę oraz przesłuchanych świadków, a które to były istotne przy ocenie zasadności oraz wysokości dochodzonego roszczenia.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i uwzględnienie żądania wnioskodawcy w całości, to jest zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz E. N. kwoty 220.000 zł (słownie: dwustu dwudziestu tysięcy złotych) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami oraz zasądzenie kwoty 180.000 zł (słownie: sto osiemdziesiąt tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że Sąd Okręgowy zasadnie uznał, iż mimo braku formalnej decyzji Sądu o umorzeniu postępowania ekstradycyjnego, wniosok E. N. należy rozpatrywać w płaszczyźnie art. 552 a § 1 k.p.k. Stanowisko to nie zostało zakwestionowane przez skarżącego.

Możliwość zastosowania tego przepisu w niniejszej sprawie została przez Sąd Okręgowy wnikliwie przeanalizowana i prawidłowo oceniona. Sąd doszedł do słusznej konkluzji, że przepis art. 552a § 1 k.p.k. nie może stanowić podstawy rozpoznania przedmiotowego wniosku, z uwagi na przesłanki, które skutkowały umorzeniem postępowania ekstradycyjnego. Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że podstawę dochodzenia roszczeń w oparciu o art. 552a § 1 k.p.k. może stanowić jedynie umorzenie postępowania w oparciu o przesłanki materialne (art. 17 § 1 pkt. 1-4 k.p.k.) gdyż tylko przez pryzmat tych przesłanek może nastąpić ocena zasadności postawienia zarzutów czy oskarżenia.

Tak więc skoro w niniejszej sprawie mamy do czynienia jedynie z przesłanką formalną (cofnięcie wniosku o ekstradycję spowodowało uchylenie aresztu ekstradycyjnego i zakończenie postępowania ekstradycyjnego) - zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że roszczenia wnioskodawcy, niezależnie od ich słuszności, nie mogą zostać uwzględnione, co skutkowało oddaleniem wniosku w całości.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uznał zarzut II a apelacji za niezasadny. Podnieść należy, że skarżący nie przedstawił argumentacji, która mogłaby poddać w wątpliwość prawidłowość przedmiotowej oceny prawnej dokonanej przez Sąd Okręgowy.

Podkreślenia wymaga, że wszystkie decyzje procesowe jakie zapadały w toku postępowania ekstradycyjnego wobec wnioskodawcy były prawidłowe – zgodne z obowiązującymi przepisami.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny uznając , iż rozpoznanie pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji byłoby bezprzedmiotowe - na podstawie art. 436 k.p.k. ograniczył jej rozpoznanie do zarzutu II a.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.